

УХВАЛА

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Харчука Василя Івановича щодо офіційного тлумачення словосполучення „правові акти індивідуальної дії“, що вживається у частині другій статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
19 червня 2008 року
№ 17-у/2008

Справа № 2-14/2008

Конституційний Суд України у складі суддів:

Стрижака Андрія Андрійовича – головуєчого, доповідача,
Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Джуня В'ячеслава Васильовича,
Дідківського Анатолія Олександровича,
Домбровського Івана Петровича,
Кампа Володимира Михайловича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Мачужак Ярослави Василівни,
Нікітіна Юрія Івановича,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Харчука Василя Івановича щодо офіційного тлумачення словосполучення „правові акти індивідуальної дії“, що вживається у частині другій статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року № 2747–IV (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., №№ 35–37, ст. 446).

Заслухавши суддю-доповідача Стрижака А.А. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення – громадянин Харчук В.І. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення словосполучення „правові акти індивідуальної дії“, що вживається у частині другій статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Приводом для офіційного тлумачення, як наголошено в конституційному зверненні, є неоднозначне застосування положення частини другої статті 19 Кодексу, згідно з яким адміністративні справи з приводу оскарження правових актів індивідуальної дії, а також дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень, які стосуються інтересів конкретної особи, вирішуються адміністративними судами за місцем проживання (перебування, знаходження) позивача.

Як приклади неоднозначного застосування вказаного положення Кодексу, в якому вживається словосполучення „правові акти індивідуальної дії“, автор клопотання наводить ухвали Печерського районного суду міста Києва від 12 вересня 2006 року, від 25 липня 2007 року, ухвалу Судової палати в цивільних справах апеляційного суду міста Києва від 20 грудня 2006 року.

2. Третя колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 13 травня 2008 року відмовила у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України“, та непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

У вересні 2006 року та у липні 2007 року Харчук В.І. звернувся до Печерського районного суду міста Києва з позовом у порядку адміністративного судочинства про визнання протиправним твердження, викладеного в абзаці третьому пункту 2 Положення про стипендії Президента України для переможців Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів – членів Малої академії наук України, затвердженого Указом Президента України від 16 травня 2006 року № 398 (далі – Положення).

Ухвалою Печерського районного суду міста Києва від 12 вересня 2006 року було відмовлено у прийнятті позовної заяви Харчука В.І. до розгляду, мотивуючи тим, що вказаний

адміністративний позов не підсудний цьому суду, оскільки позивач фактично оскаржує нормативно-правовий акт у частині, що стосується виключно його інтересів, і тому відповідно до частини другої статті 19 Кодексу ця справа має іншу територіальну підсудність.

20 грудня 2006 року Судова палата в цивільних справах апеляційного суду міста Києва зазначену ухвалу залишила без змін.

Ухвалою Печерського районного суду міста Києва від 25 липня 2007 року згідно зі статтею 107 Кодексу за позовною заявою Харчука В.І. про визнання протиправним твердження, викладеного в абзаці третьому пункту 2 Положення, було відкрито провадження у справі.

Відповідно до статті 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“ підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

За правовою позицією Конституційного Суду України неоднозначність – це коли одна й та сама норма правового акта застосовується органами державної влади по-різному за однакових обставин (Ухвала Конституційного Суду України від 16 листопада 2006 року № 13-у/2006).

Як свідчить аналіз доданих до конституційного звернення матеріалів, відмінність рішень судів загальної юрисдикції полягає у неоднаковому визначенні територіальної підсудності справи, що є результатом застосування різних правових норм (у першому випадку – частини другої статті 19 Кодексу, у другому – статті 107 Кодексу).

Крім того, щоб дати відповідь на питання, яке порушено у конституційному зверненні, Конституційний Суд України має перевірити правильність визначення територіальної підсудності справи, що фактично зводиться до встановлення статусу конкретного правового акта – Положення.

Отже, обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні, наведене громадянином Харчуком В.І., не підтверджує наявності неоднозначного застосування словосполучення „правові акти індивідуальної дії“, що вживається у частині другій статті 19 Кодексу.

Таким чином, конституційне звернення не відповідає вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України“, тому підстав для відкриття конституційного провадження у справі немає.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 14, 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Харчука Василя Івановича щодо офіційного тлумачення словосполучення „правові акти індивідуальної дії“, що вживається у частині другій статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року № 2747–IV, на підставі пункту 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України“.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ